

MAjorum gentium Philosophi sapientiam τῆ μελέτῃ τῆ Θανάτῃ meditatione mortis circumscripserunt; arbitrati ingenuos mundi incolas, in universo vitæ cursu, nihil contentius nihil magis meditari debere quàm conditionis humanæ fragilitatem, quam mors maximè ostendit; ac proindè nullum studij genus æquè necessarium esse nec disciplinam, quàm quâ mori discimus, & ex illa judicare de reliquæ vitæ conditione, quam in mortis perpetuo confinio trahimus

Per varios casus, per tot discrimina rerum.

Illis demum qui per totam vitam hisce cogitationibus animum imbuerunt, optimam constare impensi temporis rationem, quamvis ad Tithyi aut Nestoris annos hac arte sola instructi pervenerint.

Quamvis verò videatur totum vitæ, præsertim in longa ætate, proscenium abundè materiæ suppeditare agnoscendæ nostræ conditioni; nihilominus quoniam fallax Japeti genus mimum & histrioniam amat exercere sibi que palpum obtrudere, nec levato velo rem gerere

A 2

nisi